

Arrest

nr. 119 323 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) van 29 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. LIEVENS en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit deels het administratief dossier en uit deels de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 26 november 2000 onder de alias S.A., met Litouwse nationaliteit, een asielaanvraag indient.

1.2. Op 17 februari 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Turnhout bij verstek veroordeeld tot een geldboete wegens verboden wapens: vervaardiging, herstelling, handel en dragen.

1.3. Op 27 januari 2005 dient verzoeker onder de alias K.R., met Oezbeekse nationaliteit, een tweede asielaanvraag in. Op 3 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen. Op 29 april 2005 stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker afstand doet van de asielprocedure.

1.4. Op 23 oktober 2006 dient verzoeker onder zijn eigen naam R.K., met Litouwse nationaliteit, een derde asielaanvraag in. Op 14 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12 januari 2007 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. Op 16 mei 2007 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

1.6. Op 30 augustus 2007 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge.

1.7. Op 11 december 2007 wordt verzoeker in hoger beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge, door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdadig of wanbedrijf en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

1.8. Op 28 december 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker wordt op 28 april 2008 aangehouden met oog op opsluiting in het kader van zijn gevangenisstraf. Verzoeker wordt op 21 november 2008 vrijgelaten uit de gevangenis.

1.10. Op 15 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie (bijlage 19).

1.11. Op 25 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.12. Op 24 september 2009 dient verzoeker een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 34 174 van 16 november 2009 verwerpt de Raad het beroep.

1.13. Als gevolg van de beëindiging van de beroepsprocedure deelt de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 december 2009 aan de burgemeester van Koekelare mee dat dit beroep werd verworpen en dat de bijlage 35 niet meer mag worden verlengd en dat verzoeker uitvoering dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 27 augustus 2009.

1.14. Op 5 februari 2010 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 40.608 van 23 maart 2010 verwerpt de Raad dit beroep.

1.15. Op 18 juni 2010 wordt verzoekers eerste zoon geboren.

1.16. Op 10 november 2010 huwt verzoeker met mevrouw I.G., moeder van zijn zoon en die gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

1.17. Op 13 april 2011 dient de verzoeker een aanvraag in tot regularisatie in toepassing van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet. Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.18. Op 27 juni 2011 wordt verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

1.19. Op 10 april 2012 wordt verzoekers tweede zoon geboren.

1.20. Op 23 april 2012 wordt verzoeker in hoger beroep tegen het vonnis van 27 juni 2011 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 200 euro wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels in staat van wettelijke herhaling.

1.21. Op 3 april 2013 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in functie van gezinshereniging met zijn echtgenote en hun twee zonen in.

1.22. Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 4 september 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd op 11.12.2007 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (na hoger beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd. 30.08.2007) voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf evenals vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 tot 15jaar of een langere termijn gesteld is. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eerder bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 17.02.2007 voor verboden wapendracht, vervaardiging, herstelling en handel (invoer, uitvoer, verkoop en overdracht).

Tevens werd betrokkene op 23.04.2012 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld voor twee diefstallen - met braak inklimming, valse sleutels.

Trouwens in art. 8 EVRM, lid 2 wordt bepaald dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van zware strafbare feiten.

Hierdoor kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.

Uit de aard, de ernst het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de ernst en herhaling van de feiten, dient besloten te worden dat betrokkene wel degelijk een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Daarbij werd wel degelijk met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van betrokkene rekening gehouden, alsook met het advies van het Parket van het Hof van Beroep te Gent van 6.03.2008.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker meent dat er in casu een schending van de materiële motiveringsplicht, art. 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Dat het DVZ het recht op verblijf aan verzoeker weigerde om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (art. 8, lid 2 EVRM).

Dat het DVZ hiertoe verwees naar onderstaande drie veroordelingen:

- arrest Hof van Beroep te GENT dd. 11-12-2007, waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 200 EUR voor diefstal met braak, heling en bendevoorming
- verstekvonnis Correctionele Rechtbank te TURNHOUT dd. 17-02-2007 voor verboden wapendracht, vervaardiging, herstelling en handel
- arrest Hof van Beroep te GENT dd. 23-04-2012, veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor diefstal met braak, inklimming en valse sleutels (stukken 7 en 8)

Dat verzoeker deze feiten wenst te kaderen en ten stelligste betwist op heden een gevaar uit te maken voor de openbare orde of nationale veiligheid.

- Dat vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker, tot de ontvangst van de bestreden beslissing, geen kennis had van het verstekvonnis van de Correctionele Rechtbank te TURNHOUT.

Dat navraag leert dat dit vonnis dateert van 17-02-2003 (en niet van 17-02-2007).

Dat dit verstekvonnis op 25-04-2003 werd betekend aan de Procureur des Konings;

Dat een betekening aan verzoeker nog niet plaatsvond;

Dat verzoeker in deze zaak werd veroordeeld tot een geldboete van 150 **EUR** (verhoogd met opdecimen naar 743,68 EUR), nu hij op 25-12-2001 (bijna 12 jaar geleden !) te ARENDONK in het bezit was van een dolkmes met vouwlemmen (stuk 6).

Dat dit feit uiteraard een misdrijf uitmaakt, doch geenszins dermate ernstig is om verzoeker het recht op verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

Dat dezelfde strafrechtelijke inbreuk veel zwaardere feiten dekt.

Dat gelet op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten de Correctionele Rechtbank te TURNHOUT verzoeker dan ook een zeer milde straf gaf, met name een beperkte geldboete.

Dat deze straf ondertussen verjaard is.

- Dat verzoeker zich in het verleden inderdaad heeft bezondigd aan diefstallen.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij enorm veel spijt heeft van deze feiten en dat hij sinds juni 2008 (ondertussen ruim vijf jaar geleden!) geen enkel feit meer heeft gepleegd.

Dat verzoeker volledig gebroken heeft met het criminele milieu en dat er dus geen enkel risico meer is op recidive.

- **Dat verzoeker bovendien zijn verantwoordelijkheid opneemt en de maatschappij en de benadeelden vergoedt voor de door hen geleden schade.**

Dat verzoeker op 28-02-2012 een bedrag van 1.516,14 EUR betaalde aan burgerlijke partij M.M. via de derdenrekening van zijn raadsman (stukken 7 en 20).

Dat verzoeker zich tevens inspant om de geldboete en de gerechtskosten, waartoe hij werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep dd. 23-04-2012 af te lossen à rato van 100,00 EUR/maand.

Dat ook de teruggave van zijn personenbelasting t.b.v. 2.232,49 EUR werd aangewend ter delging van deze schuld (stuk 21).

Dat hetzelfde geldt voor wat betreft de geldboete en gerechtskosten waartoe hij werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep te GENT dd. 11-12-2007.

Dat ook op deze schuld verzoeker 100,00 EUR/maand afbetaalt en een teruggave van 444,17 EUR werd aangewend ter delging van deze schuld (stuk 22).

Dat wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf het zo is dat verzoeker zich op 21-09-2012 heeft aangemeld in de gevangenis, doch een vergunning tot strafonderbreking ontving.

Dat verzoeker thans dan ook wacht op bericht, zodat hij zijn straf kan uitzitten d.m.v. elektronisch toezicht (stuk 15).

- **Dat verzoeker een volledige ommezwaai heeft genomen en zijn leven op een drastische wijze heeft heringericht.**

Dat verzoeker zijn huidige echtgenote mevr. I.G. eind 2008 in BELGIË leerde kennen en dat zij zijn leven positief beïnvloedde (stuk 9).

Dat mevr. I.G. sinds 2005 in BELGIË verblijft en dat zij (samen met haar familieleden) in december 2009 gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur (stuk 13).

Dat verzoeker sinds 2008 dan ook hoofdzakelijk in BELGIË verblijft en hier zijn leven heeft opgebouwd.

- **Dat verzoeker sinds maart 2009 tewerkgesteld is bij DUPON BISCUITS nv (thans LIOBEL BISCUITS nv) als mecanicien, alwaar ze uitermate tevreden zijn van zijn prestaties (stukken 10 en 11).**

Dat telkens arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur worden afgesloten, waarvan verzoeker er een aantal voorlegt (stuk 12).

Dat de laatste arbeidsovereenkomst dateert van 04-02-2013 en duurt tot 30-10-2014, zodat verzoeker nog enige tijd werkzekerheid heeft.

Dat verzoeker tevens zijn eerste loonfiche (maart 2009), als een aantal recente loonfiches voorlegt (stuk 14).

Dat verzoeker dus al gedurende lange tijd inspanningen levert om op een correcte en eerlijke manier inkomsten te verwerven.

Dat ook mevr. I.G. tewerkgesteld is als onthaalmedewerker in hotel T ROODHOF te OOSTKAMP (stuk 17).

- Dat verzoeker op 10-11 -2010 huwde met mevr. I.G. voor de Ambtenaar van de burgerlijke stand te K. (stuk 16).

Dat uit dit huwelijk twee kinderen zijn geboren (stukken 18 en 23):

- K.K., geboren te (...) op (...)
- S.K., geboren te (...) op (...)

Dat de kinderen van verzoeker BELGIË als thuisland aanzien en dat K. hier school loopt (1ste kleuterklas in DE LETTERTUIN te KOEKLARE - stuk 19).

Dat de echtgenote van verzoeker geen Litouws spreekt en geen enkele band heeft met Litouwen.

Dat de echtgenote van verzoeker daarentegen wel perfect Nederlands spreekt, hier werkt, hier haar dichte familie heeft (stuk 13).

Dat een vertrek van het ganse gezin naar Litouwen dan ook onmogelijk is, temeer verzoeker sinds lang geen contact meer heeft met zijn familie aldaar.

Dat anderzijds een splitsing van het gezin onmenselijk is, nu elk kind het recht heeft om door beide ouders te worden opgevoed en een hechte band met hen te ontwikkelen.

- Dat verzoeker thans reeds ruim vijf jaar aantoonde dat hij zich als een normale huisvader kan gedragen, die werkt, voor zijn gezin zorgt en verantwoordelijkheid opneemt voor fouten die hij in het verleden beging;

Dat iedereen recht heeft op een tweede kans en dat verzoeker deze, gelet op zijn onberispelijk gedrag de afgelopen jaar, verdient;”

2.2. In haar nota met opmerkingen argumenteert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht alsmede het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betwist dat hij "op heden" een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Hij betwist derhalve het hoofdmotief van de bestreden beslissing (cf. artikel 11,3° van de Vreemdelingenwet). De kritiek van verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verschillende (zware) veroordelingen opliep; dat hij recidiveert en zich derhalve in staat van wettige herhaling bevindt.

Dat gegeven wordt in essentie niet betwist.

De Raadsheren van het Hof van Beroep merken in hun arrest dd. 17 juni 2011 het volgende over betrokkene op:

"De feiten zijn uitermate ernstig en verwerpelijk. Zij getuigen in hoofde van beklaagde van een criminele ingesteldheid, een manifest gebrek aan normbesef en verantwoordelijkheidszin en van afwezigheid van respect voor het eigendomsrecht".

Aangezien betrokkene recidiveerde is de weigering van verblijf daarenboven kennelijk niet onredelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt tussen de belangen van de gemeenschap, die hij meermaals heeft geschokt, enerzijds en zijn particuliere belangen anderzijds.

Aangezien betrokkene de openbare orde evenals de nationale veiligheid op ernstige wijze heeft geschaad, is het niet onredelijk dat het algemene belang - ook in het kader van artikel 8 EVRM - primeert op het particuliere belang (van betrokkenen).

De toekomst noopt de mens tot speculeren.

Dat geldt ook voor de "ommezwaai" die betrokkene heeft genomen in zijn leven. Dat betrokkene recent niet veroordeeld werd is op zich geen absolute garantie dat hij zich niet wederrechtelijk gedraagt. Immers, niet elk misdrijf wordt, in heden en verleden, opgehelderd.

Twijfel dienaangaande mag bij recidivisme primeren.

Betrokkene huwde nadat hij meermaals werd veroordeeld.

Zijn echtgenote is derhalve willens en wetens gehuwd met een illegale vreemdeling - illegaal verblijf is een strafrechtelijke betugelbaar misdrijf - die in staat van wettige herhaling werd veroordeeld tót een effectieve gevangenisstraf.

Dat impliceert de aanvaarding van de gevolgen die hieraan verbonden (kunnen) zijn. De Belgische Staat wordt voor een voldongen feit geplaatst.

Voorts wordt opgemerkt dat zowel verzoekende partij als diens partner eenzelfde culturele achtergrond hebben. Beiden zijn geboren in de Socialistische Sovjetrepubliek en hebben enigszins eenzelfde culturele achtergrond.

Beide kinderen zijn nog jong (en kunnen zich nog aanpassen elders).

Dienvolgens is het verderzetten van het gezinsleven elders, weliswaar niet prettig, maar niet onevenredig, gelet op hetgeen vooraf gaat.

Er rust geen positieve verplichting op verweerder om het gezinsleven in het Rijk te dulden: "Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a général obligation to respect the choice by married couples of the country of their matrimonial residence and to authorise family reunification in its territory" (cf. Gui v. Zwitserland, 19 februari 1996)".

Dat verzoekende partij, die in principe nog een gevangenisstraf moet ondergaan, inmiddels werk heeft gevonden en haar slachtoffer begint te vergoeden, maakt het resultaat van de belangenafweging - die in haar nadeel overhelt - niet onevenredig.

Tôt slot wordt ten overvloede opgemerkt dat het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (cf. RvV, 7 maart 2008, nr. 8.469).

De beslissing werd binnen de perken van de wet genomen.

De kritiek is ongegrond."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. *In casu* wordt aan verzoeker het verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 11, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;"

Artikel 3, 7° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;"

2.5. Verzoeker voert aan dat hij op heden geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij beweert geen kennis te hebben van het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout, dat dateert van 17 februari 2003 en niet van 17 februari 2007, zoals verkeerdelijk vermeld staat in de bestreden beslissing. Verzoeker voegt hieraan toe dat dit geen dermate ernstig misdrijf betrof, en dat de hiervoor opgelegde straf intussen verjaard is. Bovendien voert verzoeker aan dat hij sinds juni 2008 geen enkel feit meer gepleegd heeft, volledig gebroken heeft met het criminele milieu en dat hij de maatschappij en de benadeelden vergoedt. Verzoeker geeft aan dat hij zich op 21 september 2012 bij gevangenis heeft aangemeld, doch een vergunning tot strafonderbreking ontving en nu in afwachting is van elektronisch toezicht. Verzoeker geeft daarbij ook aan dat hij sinds maart 2009 tewerkgesteld is en op dit moment een arbeidsovereenkomst heeft tot 30 oktober 2014. Hij is ondertussen getrouwd met mevrouw I.G. die over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt en die eveneens tewerkgesteld is, en samen hebben ze twee kleine kinderen.

2.5. De verwerende partij meent dat de kritiek van verzoeker niet kan worden gevolgd omdat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verschillende (zware) veroordelingen opliep. Verzoeker recidiveert, aldus de verwerende partij, en bevindt zich in staat van wettige herhaling.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de aard, de ernst, de herhaling van de feiten en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad twee zware veroordelingen opliep, met name een veroordeling op 11 december 2007 door het Hof van Beroep van Gent en een veroordeling op 23 april 2012 door het Hof van Beroep te Gent. Er is dus sprake van recidivisme of een herhaling van de criminele feiten.

De verwerende partij verwijst verder naar een arrest van 17 juni 2011 van het Hof van Beroep maar de Raad stelt vast dat uit de feitenopsomming niet blijkt dat op 17 juni 2011 een arrest werd genomen in hoofde van verzoeker, noch vindt de Raad zulk arrest van 17 juni 2011 terug in het administratief dossier. Het is voor de Raad dan ook geheel onduidelijk waarnaar de verwerende partij precies verwijst.

2.6. De Raad merkt evenwel op dat uit het administratief blijkt dat de aangehaalde veroordelingen door het Hof van Beroep betrekking hebben op criminele feiten die reeds dateren van respectievelijk 2005 en 2008.

De verwerende partij betoogt dat het gegeven dat verzoeker niet recent veroordeeld is op zich geen absolute garantie is dat hij zich niet wederrechtelijk gedraagt. Immers, niet elk misdrijf wordt, in heden en verleden, opgehelderd. Twijfel dienaangaande mag volgens de verwerende partij bij recidivisme primeren.

De Raad merkt op dat de verwerende partij met een deel van dit betoog geheel tegen het elementair beginsel van vermoeden van onschuld ingaat. De verwerende partij kan niet ernstig insinueren dat onopgehelderde misdrijven, in het heden en verleden, aan de verzoeker moeten worden toegewezen. Wel is het zo dat de verwerende partij dient te onderzoeken en te beoordelen of er een neiging is om een wederrechtelijk gedrag naar de toekomst te handhaven waardoor een betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Dit onderzoek en deze beoordeling dient zorgvuldig te gebeuren. De Raad kan geen genoegen nemen met het zeer vage betoog van de verwerende partij: *“De toekomst noopt de mens tot speculeren.”*

2.7. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er wel degelijk met het persoonlijk gedrag van betrokken rekening werd gehouden, blijkt uit een nauwe lezing ervan dat de gemachtigde het persoonlijk gedrag van verzoeker enkel heeft gebaseerd op de aangehaalde veroordelingen. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker eveneens rekening heeft gehouden met het tijdstip waarop de criminele feiten werden gepleegd, de tijdsduur die verstreken is na het plegen van de criminele feiten of met het gedrag dat verzoeker heeft vertoond na het plegen van deze criminele feiten.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sinds juni 2008 nog criminele feiten zou hebben gepleegd. Het komt het Hof voor dat de feiten, waarop de bestreden beslissing in wezen betrekking heeft en die werden gepleegd in 2005 en 2008, ondanks de herhaling ervan, bij het nemen van de bestreden beslissing op 29 juli 2013, dit is meer dan vijf jaren later, bezwaarlijk als *“recent”* kunnen worden beoordeeld. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies van het Parket van het Hof van Beroep doet hieraan geen afbreuk aangezien dit advies ook reeds dateert van 6 maart 2008.

Daarenboven, blijkens het administratief dossier, gaf verzoeker bij zijn aanvraag om regularisatie in toepassing van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet van 13 april 2011, vermeld in punt 1.17, duidelijk aan: *“Vroeger heb ik fouten begaan waar ik veel spijt van heb. Voor mij is dat voltooid verleden tijd.”* Hij voegde bij dezelfde aanvraag stukken toe waaruit bleek dat hij sinds 2009 was tewerkgesteld als mecanicien bij een koekjesfabriek. Bij zijn aanvraag van 3 april 2013 voegde verzoeker voorts een arbeidscontract toe bij dezelfde koekjesfabriek geldig tot 30 oktober 2014. Hoewel niet geheel duidelijk is op basis van welke verblijfsstatuut verzoeker geldige arbeidscontracten heeft kunnen afsluiten, blijkt uit de elementen van het administratief dossier niettemin dat verzoeker sinds 2009 in België als werknemer aan de slag is bij dezelfde werkgever. Verzoeker bracht de gemachtigde tevens op de hoogte van zijn huwelijk in 2010 met mevrouw I.G. die over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België en de geboorte van zijn twee zoontjes.

2.8. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met deze elementen omtrent het persoonlijk gedrag van verzoeker na de laatste criminele feiten van 2008 en waarvan de gemachtigde nochtans op de hoogte was gebracht. De gemachtigde heeft gelet op het gegeven dat de criminele feiten dateren van 2005 en 2008 en gelet op de beschikbare gegevens omtrent het persoonlijk gedrag dat verzoeker vertoonde na

het plegen van deze feiten, niet deugdelijk gemotiveerd hoe het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.
Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) van 29 juli 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES